

οὗτο μάλιστα ἀρμόζει νὰ κριθῇ παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰ διὰ ταῦτα ἐστὶ δυσκολωτέρω ἀποθάνει ἡ συνάφαις αὐτοῦ.

Καὶ οὕτως ὅμως πεπείσμεθα, ὅτι οὐ μόνον ἐκπληροῦμεν τὸ κατὰ δύναμιν ἐθνικόν τι καθήκον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μὴ δυνάμενον ν' ἀναγνώσῃ τὸ πρωτότυπον ὅλως ἀχρηστοὶ δὲν θέλομεν φανῇ. Εὐχόμεθα δὲ, ὅπως ἡ προσφιλέτης αὕτη τοῖς Ἕλλησι συγγράφῃς, ἐξακολουθοῦσα τὸν καλὸν τοῦτον ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ χριστιανῶν ἀγῶνα, δωροφορήσῃ ἡμῖν ταχέως καὶ ἄλλα ἑαυτῆς πονήματα· διότι ταῦτα εἶναι κάλλιστα ἡμῶν κατὰ τῶν δυσμενῶν ἡμῶν ἐχθρῶν ὅπλα, ἅπερ σεμνυνόμενοι αὐτοῖς ἀντιτάσσομεν, μέχρις οὗ κατὰ τὰς βουλὰς τῆς προνοίας, συντελεσθῇ τὸ μέγα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἀνατολῆς ἔργον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13 Μαΐου 1864.

Γ. Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Π Ο Ι Π Σ Ι Σ.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΑΠΕΛΠΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὸ Γερμανικόν

ὑπὸ

ΑΙΜΥΓΙΑΣ ΜΑΡΟΥΤΤΖΗ

(Βλέπε Πανδ. ἀριθ. 314).

Hoc erat in votis

Ogai tempesta

Al nocchier che dispersa.

È tempesta fatal benchè leggera

(P. Metastasio. Betulia liberata).

Ὅπότεν μὲ τὸ παρελθὸν τὸ ἐνεστὼς συγκρίνει,
Σκοτίζεται τὸ πνεῦμά μου καὶ μ' ἐμπνευσιν ἁγίου
Καταφρυνούσης μάρτυρος τὰ θέλητ' αὐτοῦ βίου
Τὸ κοιμητήριον ποθῶ, κ' ἐλπίδα μου τὸ κρίνω.

Ὡ τῆς νεανικῆς ζωῆς γλυκύτατοί μου χρόνοι,
Καθ' οὓς πατρίδα καὶ θεὸν ἠγάπων ἐκ καρδίας,
Ἐρόγατε! Δέν μ' ἔμειναν ἢ βάσανα καὶ πόνοι
Παντοτεινοὶ συνέταιροι ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας.

Λυποῦμαι ὅταν ἡ Αὐγὴ τὸν κόσμον χρωματίζῃ,
Καὶ δὲν με τέρπει ἡ δορκὰς ὅταν 'ς τὰ δάση τρέχῃ
Οὕτε ὁ ῥόαξ ὁ λαμπρὸς ποῦ τὴν κοιλάδα βρέχει
Καὶ ὡς θεὸς εὐργετῶν τ' ἀνθὴ τῆς γῆς ποτίζει.

Καὶ τὸ γλυκοκελάδημα τῆς λάλου ἀηδόνος
Ἀντὶ τῆς συγκινήσεως ποῦ πρῶτον μοὶ παρεῖχε
Τοῦ πονεμένου στήθους μου νομίζεις εἶναι στόνος
Ἡ θρῆνος μάννας π' ἔθαψε τὸ μόνον τέκνον εἴχε.

Ὡ τὰ μαρμαμένα χεῖλη μου, εἰς τὸ στυγερόν μου βλέμμα
Εἰς τὸ ὀλίγον ποῦ 'ς αὐτὰς τὰς φλέβας ἔμειν' αἷμα
Σὲ διακρίνω, θάνατε! ποῦ μ' ὀδηγεῖς 'ς τὸ μνήμα.
Πλὴν διατὶ σκληρότατε, σιγᾷ σιγᾷ βαδίζεις
Καὶ τὸν ὁδὸν σου πέλεκυν, ἐμπρὸς μου ἀκονίζεις;
Λυπήσου με καὶ κόψε μου ζωῆς τὸ μαῦρον νῆμα.

Φίλοι πιστοὶ ἀκολουθοῦν τὸ νεκροκράδ' ἄλλων
Τέκν' ἀδελφοὶ ἢ σύζυγος ποῦ μένει εἰς χρεῖαν
Πλὴν τὸ ἱδικόν μου λείψανον χωρὶς ἀκολουθίαν
Θά σοὶ τὸ φέρει ἱερεὺς μόνος πενθίμως φάλλον

Κατεργασμένα μάρμαρα ἔχουν ὡς τάφους ἄλλοι
Καὶ κίονες βαστάζουσι τὸ μνήμα τῶν μεγάλων
Ἀπὸ τῆς Ἰῆν πλὴν ἐξελθὼν αὐτὴν ὡς ἔχω σῆμα·
Οὐδεὶς ποτε θέλει ζητεῖ τὸ ἱδικόν μου μνήμα.

Ποῦ θά δεικνύει μόνη

Πένθιμος ἀνεμῶνη.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 1, 1864.

Ὁ βασιλεὺς ἐπισκερθεὶς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς Κέρκυραν τὴν 25 τοῦ λήξαντος μηνός· ἐγένετο δὲ πανταχοῦ δεκτὸς μετ' εὐφημιῶν καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἐάν ὁ λαὸς τῶν ἐπαρχιῶν, λαθὼν πικρὰν πείραν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐνόησε καλῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡ κυρία κρητὶς καὶ βάσις τῆς κοινῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ ἐγγύησις τῶν κατ' ἰδίαν συμφερόντων, δὲν θέλει βεβαίως παύσει ὑποστηρίζων αὐτὸν θερμῶς διὰ τῆς ἰδίας ἀγάπης, οὔτε θέλει πλέον χορηγεῖ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν ἐξ Ἀθηνῶν παραφροσύνην, ἰδιοτέλειαν καὶ ἐμπάθειαν.

Ἡ ἐνωσις τῆς ἀδελφῆς Ἑπτανήσου ἐτελέσθη τέλος πάντων τὴν 21 τοῦ παρελθόντος Μαΐου, ἀναχωρήσαντων τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων καὶ κυβερνητῶν, καὶ κατασταθέντων ἑλληνικῶν. Εὐλογημένη ἡ ὥρα!

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐν Λαμίας γυμνασίου ἐστασίασαν κατὰ τῶν ἰδίων καθηγητῶν. « Ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστι κακόν ».

Τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης κατεφύθησαν πρό τινων ἡμερῶν ληστρικαὶ τινες τολμηρόταται πράξεις γενόμεναι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως· καὶ ὅμως ἦσαν πλασταὶ, φιλελευθέρως τελεσθεῖσαι ὑπὸ νέων φιλελευθέρων, ἐξ ἐκείνων οἵτινες κατεφλέγοντο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ συντάγματος,